

Λογοτεχνία & Τέχνες

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΣΚΕΤΣ, του μαθητή Βαγγέλη Γούλα Β' 1

Γκράφιτι στο Γυμνάσιο Δροσιάς

Θεατρικό σκετς

ΣΚΗΝΙΚΟ: Εσωτερικός Χώρος: Ανάβουν τα φώτα και στη σκηνή είναι ένα λιτό δωμάτιο, που αποτελείται από ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι πάνω στο οποίο υπάρχουν χαρτιά και χάρτες και τρεις (3) καρέκλες.

Στη σκηνή μπαίνουν τέσσερις (4) τραυματιοφορείς, οι οποίοι ανά ζεύγη κρατούν δύο (2) φορεία, πάνω στα οποία φαίνονται σκεπασμένα δύο σώματα. Τα σεντόνια είναι λερωμένα από αίμα. Στο ένα από τα δύο φαίνεται πως υπάρχει κάποιος αρκετά ψηλός, άρα και βαρύς άντρας. Το φορείο αυτό, το αφήνουν στο κρεβάτι, ενώ το άλλο το αφήνουν στο πάτωμα.

Οι τραυματιοφορείς βγαίνουν από την σκηνή.

Εξωτερικός Χώρος: Σβήνουν τα φώτα. Από έξω ακούγονται μπερδεμένες ομιλίες και βήματα που πλησιάζουν προς το δωμάτιο (ελληνικές και γαλλικές λέξεις).

Ένας από αυτούς, που έχει γάζες στον ώμο, λέει:

- **Δεν πάμε παρακεί το τραπέζι, λοχαγέ μου, να ξεμαραγγιάσουμε μια σταλιά στη λιακάδα.**

Πιάνουν το τραπέζι και το πάνε λίγα μέτρα παραπέρα, όπου φαίνεται πως πέφτει ο ήλιος.

Ο λοχαγός αναστενάζει λέγοντας:

- **Ο καημός του ήλιου μας έφαγε.**

Συνέχισε λέγοντας:

- **Σαν σας είδαν απ' το αμπρί τους να μαζεύετε, να απολαμβάνετε τον φρέσκο ήλιο, δε δίστασαν να σας μπομπαρδίσουν. Ιδού η θυσία του ήλιου.**

Ο λοχαγός δείχνει τα δύο (2) φορεία.

Έπειτα, ο λοχαγός γυρνάει προς το μέρος αυτού που μίλησε στην αρχή:

- Ρε Κωστούλα, είστε εσύ και ο Ιωάννου (ο ένας απ' τους δύο νεκρούς) σχωριανοί.
- Ναι, βαστούσαμε και οι δυο απ' το ίδιο χωριό του Λεπετύμνου. Αυτός είναι παντρεμένος. Μάλιστα νιοπαντρεμένος. Τελευταία μου 'πε πως η γυναίκα του, μια παπαδοπούλα, θα τον έκανε μπαμπά.

Ο λοχαγός σηκώνεται και παίρνει ένα πακέτο και το ακουμπά στο τραπέζι. Είναι τα πράγματα που βρέθηκαν πάνω στον νεκρό που αναφέρονται. Έπειτα, βγάζει από μέσα μια φωτογραφία και τη δείχνει στους άλλους δύο. Είναι μια κοπέλα όμορφη, με μαύρα μάτια και μαλλιά και γελάει όμορφα.

Έπειτα ο λοχαγός αναστενάζει:

- Όμορφη κοπέλα!

Έπειτα ο άλλος που δεν έχει μιλήσει, κομπιάζοντας, λέει:

- Είναι τγε τσικ, πολύ ωγαίο, πολύ ωγαία.

Στη συνέχεια ο Κωστούλας λέει:

- Αχ, τον άλλο να συλλογιέμαι.

Λοχαγός: - Τον Αποστόλη.

Κωστούλας: - Ναι για. Κοτζάμ παλίκαρος ως εκεί πάνω (δείχνει ψηλά) κι όμως, ένα μέταλλο σαν ροβίθι μικρό, στην καρδιά του 'κοψε το νήμα της ζωής.

Λοχαγός: - Τώρα, περασμένα, ξεχασμένα.

Κωστούλας: - Δε λέω, μα 'γω τη μάνα του συλλογάμαι, μου 'χε μιλήσει πολλές φορές γι' αυτή. Πάτησε τα ενενήντα (90) της χρόνια και θα προσμονεί μέχρι να τελειώσει ο καταραμένος αυτός πόλεμος, αν ζήσει μέχρι τότε, δηλαδή και θα προσμένει χωρίς να έρχεται.

Λοχαγός: - Τη δικιά σου τη μάνα δεν τη συλλογάσαι.

Κωστούλας: Πώς, τη συλλογάμαι, αλλά η δικιά του...

Είπε χωρίς να τελειώσει τη φράση του, ενώ ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του.
Τα φώτα κλείνουν.

Βαγγέλης Γούλας Β'1

ΘΕΟΔΟΣΗΣ ΒΡΑΝΑΣ (THEO)